

[Knut Jespersen.]

Det er altså gået lige præcis, som vi sagde, og vi finder, at begge forslagene burde gennemføres, fordi vi var og er modstandere af tvangsopsparingen, og vi var og er modstandere af arbejdsgivertilskuddet. Det er farligt, hvis folkestyret hele tiden går ud fra, at man kan tage fra de fattige og give til de rige. Der er noget, der tyder på, at sådan har det været indtil nu, så vi synes, det er udmærket, at man tager sagen op i udvalget, og vi håber naturligvis, at man også kunne fremme den, sådan at disse urimeligheder kunne afskaffes.

Poul Westergaard (DR):

Også jeg har jo tidligere udførligt redgjort for vores modstand imod de to lovforslag om bunden opsparing og arbejdsgivertilskud, som vi jo også stemte imod. Det, vi nu må spørge om, når SF fremsætter lovforslag om deres ophævelse, er, om der siden er sket noget, som måske kunne give grundlag for forhåbninger om, at de 4 forligspartier fra februarforliget skulle være kommet på bedre tanker. Ja, i og for sig var der vel ingen af de forligspartier, der i årets første måneder vedtog arbejdsgivertilskuddet og den bundne opsparing, som regnede med, at dette forlig og disse ordninger få måneder senere skulle følges af en lang række afgiftsskærpelser, og i hvert fald sagde man det jo ikke dengang. Jeg gad nok vide, hvordan f. eks. socialdemokratiet ville have begrundet sin støtte til lovforslaget om arbejdsgivertilskuddet på et par milliarder kroner, hvis det havde været klart dengang, at tilskuddet skulle finansieres ved de senere afgiftsforhøjelser, som socialdemokratiet jo stemte imod.

Retsforbundet foreslog under forhandlingerne om afgiftslovene, at man i stedet for en del af disse afgiftslove gennemførte en økonomisk stramning ved at standse udbetalingen af de resterende arbejdsgivertilskud, men det kunne man jo ikke dengang vinde gehør for, og derfor er der vel i og for sig heller ikke grund til at tro andet, end at SF's forslag nu måske mere er udtryk for SF's interne behov for at præstere en politisk demonstration. Det beklager vi i og for sig, for vi er enige i forslagernes realindhold.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ømann) (SF):

Ja, vi lever jo i de politiske forligs perioder. Blandt de forlig, vi har oplevet på det sidste — der er tre store — var dog dette, som de to lovforslag, der her er tale om, omfattede, dog det værste. Jeg har haft al mulig anledning til at spørge, hvad i alverden filosofien kunne være bag ved det første forlig, men jeg har aldrig nogen sinde fået noget svar. Hvordan var det tilrettelagt? Ja, man pumpede nogle penge ud på den ene side, og man sugede nogle penge op på den anden side, det første ved hjælp af arbejdsgivertilskuddet. Det var minsandten tilrettelagt på den måde, at da inflationen stod på sit højeste, udpumpedes der mest, nemlig de to første kvartaler med dobbeltrate. Men op til vinteren, hvor alle spår arbejdsløshed, er det kun det halve.

Så skulle man suge nogle penge op ved hjælp af tvangsopsparing, og hvad gjorde man så dér? Jo, det skulle først ske til efteråret, hvor husholdningerne er belastet af de fortsatte prisstigninger, hvor restskatterne skal betales, og hvor dertil nu er kommet de forøgede afgifter, som også skal betales af husholdningerne, og hvor det er mere og mere klart, at beskæftigelsen vil svigte. Her hjælper det ikke noget, at man har indgået et boligforlig. Her hjælper det ikke noget, at man vil løse igangsættelsesstoppet. Det er allerede for sent. Det, vi står over for, er i virkeligheden en meget truende arbejdsmarkedssituation til efteråret.

Der er ikke noget tegn fra regeringens side, fra forligspartiernes side, på, at man overhovedet vil tage denne situation i agt. Jeg siger ikke, at man regner med arbejdsløsheden som et økonomisk middel. Der vil man vel også nok regne fejl, for det er ikke som i 1930'erne. Det er ikke sådan, at man ved arbejdsløshed pludselig får en vældig nedgang i efterspørgslen. Den er ikke så stor som tidligere. Der er også det ved det, at man får et meget, meget stort beløb på statsbudgettet i udbetalt arbejdsløshedsunderstøttelse. Så man skal altså ikke kalkulere med arbejdsløshed som et virksomt middel.

Men når man nu ser på disse to lovgivninger, så gør det særligt ondt at se på denne lovgivning om 1,9 mia kr. til omkostnings-